

Nr 11

Utlåtande i anledning av väckta motioner angående det statliga bidraget till allmän försäkringskassa.

Andra lagutskottet har till behandling förehaft två inom riksdagen väckta, till lagutskott hänvisade motioner, nr I: 634 av herr *Sveningsson* samt nr II: 804 av herrar *Turesson* och *Magnusson* i Borås.

I motionerna, vilka är likalydande, har hemställts,

”att riksdagen måtte antaga följande

Lag

angående ändring av lagen om allmän försäkring den 25 maj 1962 (nr 381).

Härigenom förordnas, att 19 kap. 7 § lag om allmän försäkring erhåller följande ändrade lydelse.

7 §.

Till allmän försäkringskassa utgår för varje år statsbidrag med 37 procent av kassans utgifter för

- a) sjukvårdsersättning, dock ej ersättning för sjukhusvård i riket;
- b) grundsjukpenning;
- c) barntillägg;
- d) moderskapspenning.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1967”.

Motionerna

I motionerna anföres, att en begränsning av statens utgifter för bidrag till sjukförsäkringen ter sig önskvärd och att en sådan begränsning torde vara möjlig utan att vare sig försäkringsavgifterna höjs eller försäkringskassornas utbetalningar minskas.

Vidare anför motionärerna bl. a. följande.

Fonden för obligatorisk försäkring har sedan årsskiftet 1959/60 ökat med nära 200 miljoner kr. till 612 miljoner kr. vid årsskiftet 1964/65, vilket motsvarar en tillväxt med inemot 40 miljoner per år i genomsnitt. Någon anledning att räkna med ändring av denna utveckling torde inte finnas. Eftersom fonden nu synes vara tillräckligt stor finns det inget skäl till att den skall fortsätta att växa i samma takt.

Vi anser att statens bidrag till ovan angivna utgifter bör kunna minskas med ett belopp som motsvarar fondens ungefärliga tillväxt per år. I enlighet härmed föreslår vi att bidragssatsen skall utgöra 37 %, vilket motsvarar en besparing av 35 miljoner kr.

Gällande bestämmelser m. m.

Den *obligatoriska sjukförsäkringen* enligt *lagen om allmän försäkring* finansieras genom *arbetsgivaravgift*, *sjukförsäkringsavgift* och *statsbidrag*. Grunderna för beräkningen av dessa avgifter och bidrag ändrades vid den år 1966 beslutade sjukförsäkringsreformen (prop. nr 113, L²U nr 47), som trädde i kraft den 1 januari 1967.

Arbetsgivaravgifter beräknas nu på anställdas löner upp till 7,5 gånger basbeloppet (f. n. 5 500 kronor), och uttagsprocenten utgör 2,6 %. Av dessa 2,6 % användes 0,7 % för bestridande av utgifterna för sjukvårdsersättning och 1,9 % för bestridande av utgifterna för löntagarnas tilläggssjukpenning.

Sjukförsäkringsavgiften, som erlagges av den försäkrade, fastställes av *riksförsäkringsverket* efter den allmänna försäkringskassans hörande. *Sjukförsäkringsavgiften* innefattar *dels* en avgift, som avser utgifter för *sjukvårdsersättning*, däri inbegripet utgifter för *läkemedel*, *dels* en avgift som avser utgifter för *grundsjukpenning*, däri inbegripet utgifterna för *barn tillägg* och *moderskapspenning*, och *dels* en avgift avseende utgifter för *tilläggssjukpenning*. Envar av dessa tre avgifter skall — jämte andra för motsvarande del av försäkringen tillgängliga medel — förslå även till förvaltningskostnader och ”*erforderlig fondering*”.

Statsbidrag utgår för varje år med 40 % av försäkringskassans *utgifter* för *sjukvårdsersättning* (dock ej ersättning för sjukhusvård i riket), *grundsjukpenning*, *barn tillägg* och *moderskapspenning* (se LAF 19 kap. 7 § samt KK 25 maj 1962 om utbetalning av statsbidrag m. m. till allmän försäkringskassa). Vidare utgår *statsbidrag* till läkemedelsersättning med 1 krona 15 öre per år för varje försäkrad.

Allmän försäkringskassas räkenskaper skall avslutas för år. Då bokslut är uppgjort skall vad av kassans inkomster avseende sjukförsäkring ej åtgått för löpande utgifter under det år bokslutet avser avsättas till en *fond för den obligatoriska sjukförsäkringen* (LAF 18 kap. 15 §). Fondens kapital och avkastning får tagas i anspråk allenast i den mån kassans inkomster avseende försäkringen ej förslår till täckande av löpande utgifter.

Summan av försäkringskassornas fonder för den obligatoriska sjukförsäkringen har vid slutet av åren 1955—1965 uppgått till (i milj. kr.) följande belopp, nämligen år 1955 262,7, år 1956 315,2, år 1957 344,2, år 1958 378,3, år 1959 417,7, år 1960 440,9, år 1961 456,9, år 1962 510,5, år 1963 582,3, år 1964 615,5 och år 1965 611,9.

Den *obligatoriska sjukförsäkringen* har under ettvart av åren 1955—1964 uppvisat ett bokfört nettoöverskott på (i milj. kr.) följande belopp, nämligen år 1955 103,9, år 1956 51,7, år 1957 29,0, år 1958 34,1, år 1959 39,4, år 1960 23,0, år 1961 15,9, år 1962 53,6, år 1963 27,5 och år 1964 33,1. Bokslutet för år 1965 visade ett underskott på 3,5 milj. kr. Enligt vad som upplysts från riks-försäkringsverket torde boksluten för år 1966 komma att uppvisa ett överskott på i vart fall 25 milj. kr.

De lämnade uppgifterna innefattar en sammanställning av samtliga försäkringskassors fonder och överskott (underskott) för åren 1955—1965. Fondens storlek varierar självfallet avsevärt mellan olika försäkringskassor redan på grund av att väsentliga skillnader föreligger i fråga om kassornas medlemsunderlag. Likaledes visar kassornas bokslut stora skillnader i fråga om utfallet.

Av det överskott om 33,1 milj. kr. som år 1964 uppstod från kassorna, hänförde sig 24,5 milj. kr. till de nio kassor, som hade störst överskott. Under året lämnade en kassa (Norrbottens) underskott.

Sjukförsäkringsavgifterna uppgick år 1965 till 1 003,2 milj. kr. Samma år uppgick kassornas totala utgifter för sjukförsäkringen till 2 171,7 milj. kr. Summan av utgifter med 50 % statsbidrag var 826,7 milj. kr. Utgifterna för läkemedelsersättning (statsbidrag med 1 : 15 kr. per försäkrad) var 183,0 milj. kr. Utgifterna, vartill statsbidrag icke utgår, uppgick till 1 148,5 milj. kr. Dessa utgifter utgjordes av tillägssjukpenning (778,6 milj. kr.), tillägssjukpenning för moderskap (116,7 milj. kr.), sjukhusvård (86,9 milj. kr.) och förvaltningsutgifter (166,3 milj. kr.). Kostnaden för frivillig sjukpenningförsäkring var 13,5 milj. kr.

I statsverkspropositionen för nästa budgetår har hemställts att — i enlighet med riksförsäkringsverkets förslag — ett förslagsanslag av 480 milj. kr. skall anvisas till bidrag till sjukförsäkringen; anslagsbehovet beräknas till 477 milj. kr., varav 467 milj. kr. avser bidrag till utgifter vartill utgår statsbidrag med 40 %.

Historik

Innan *lagen om allmän försäkring* infördes var statsbidragsreglerna till den obligatoriska sjukförsäkringen icke enhetliga. Statsbidrag utgick i form av *sjukhjälpbidrag*, *medlemsbidrag*, *avgiftslindringsbidrag* och *avgiftsersättningsbidrag*. Det ur ekonomisk synpunkt helt dominerande bidraget var *sjukhjälpbidraget*, som utgick med 50 % av sjukkassans utgifter för läkarvård och tandläkarvård, resor och grundsjukpenning samt med 75 % av utgifterna för barntillägg. Rörande övriga bidrag hänvisas till SOU 1961 : 29 s. 293.

Frågan om sänkning av statsbidragen till den allmänna sjukförsäkringen har åtskilliga gånger varit föremål för riksdagens prövning. I detta hänseende må anföras följande.

Vid 1959 års vårriksdag behandlades de likalydande motionerna I : 167 samt II : 218, vari bl. a. föreslogs sänkning av statsbidraget till grundsjukpenning från 50 till 30 procent. Härigenom skulle det enligt motionärerna bli möjligt att begränsa anslaget till sjukkassorna för nästföljande budgetår med omkring 33 milj. kr.

Vid samma riksdag yrkades i de likalydande motionerna I : 319 och II : 391 bl. a. att bidraget till grundsjukpenningen skulle nedsättas från 50 till 40 procent.

Motionerna avstyrktes av *andra lagutskottet* (utlåtande nr 35) under framhållande av att en sänkning av statsbidraget till sjukförsäkringen måste medföra, antingen en försämring av de försäkrades förmåner eller en höjning av de försäkrades avgifter

till försäkringen. Härvid bortsåg utskottet från möjligheten att öka arbetsgivarnas bidrag till försäkringen. Utskottet var icke berett att medverka till en försämring av försäkringsförmånerna och ansåg ej heller befogat att lägga större del av kostnaden för sjukförsäkringen på de försäkrade än som avsetts med gällande lag.

Riksdagen beslöt i enlighet med utskottets hemställan.

Vid 1959 års riksdags höstsession väcktes i anledning av den då framlagda propositionen nr 162 angående införandet av allmän varuskatt m. m. två likalydande motioner, vari bl. a. begärdes sänkning av statsbidraget från 50 till 25 procent.

Andra lagutskottet yttrade i utlåtande (nr 48), att utskottet delade motionärernas uppfattning att rådande statsfinansiella läge motiverade en sänkning av statsbidragen till den allmänna sjukförsäkringen. Däremot ansåg utskottet inte nödvändigt att redan då taga ställning till denna fråga. I stället syntes det lämpligt att frågan fick bli föremål för övervägande hos Kungl. Maj:t. Resultaten av övervägandena borde enligt utskottet föreläggas riksdagen under nästkommande vårsession.

I en vid utlåtandet fogad *reservation* avstyrktes bifall till motionerna. Därvid åberopades de skäl utskottet anfört i det förutnämnda utlåtandet nr 35/1959. Vidare anförde reservanterna, att de i utlåtandet nämnda statsfinansiella svårigheterna borde bemästras genom andra åtgärder, nämligen främst medelst införande av allmän varuskatt.

Riksdagen biföll *reservationen*.

1960 års riksdag behandlade fyra vid riksdagen väckta motioner om ändrade bestämmelser i fråga om statsbidragen till sjukförsäkringen. I de likalydande motionerna I: 445 och II: 562 hemställdes bl. a. att statsbidraget till de ändamål, till vilka statsbidrag utgick med 50 procent, måtte utgå med 25 procent av kostnaderna för sjukkassorna, dock att statsbidraget till kassornas kostnader för reseersättning måtte utgå oförändrat med 50 procent. I de likalydande motionerna I: 468 och II: 577 yrkades bl. a., att statsbidraget sänktes till 30 procent för grundsjukpenningen.

I sitt av *riksdagen* godkända utlåtande (nr 8) i anledning av motionerna framhöll *andra lagutskottet*, att enligt utskottets mening intet förekommit, som gav anledning till ett ändrat ställningstagande till förevarande frågor.

Vid 1961 års riksdag väcktes ånyo motioner, som innehöll bl. a. yrkanden om sänkning av statsbidragen till den allmänna försäkringen. Riksdagen intog samma ståndpunkt i frågan som tidigare (se L²U nr 15 år 1961).

Genom *lagen om allmän försäkring*, som antogs år 1962 (prop. 90, L²U 27) genomfördes en förenkling av statsbidragssystemet. Ett enhetligt bidrag på 50 % infördes för *sjukvårdersättning* (dock ej ersättning för sjukhusvård i riket), *grundsjukpenning*, *barnstillägg* och *moderskapspenning*. De ändrade bidragsreglerna innebar även att man kunde ”undvika en alltför stor ökning av statsutgifterna” som följd av reformerna i fråga om sjukförsäkringen.

I anledning av propositionen (1962: 90) väcktes motionen II: 780, vari yrkades, att karensbeloppet vid läkemedelsrabatteringen skulle höjas från 3 till 5 kronor samt att — som en följd därav — statsbidraget till sjukförsäkringen sänkas från i propositionen föreslagna 50 % till 45 %. *Riksdagen* (L²U 27 s. 221) uttalade, att då frå-

gan om läkemedelsrabatteringen fortfarande var föremål för utredning borde någon ändring av karensbeloppet icke företagas "för närvarande".

Även vid riksdagarna 1963, 1964 och 1965 hade riksdagen att taga ställning till motionsyrkanden av samma innehåll som 1962 års motion. Vid behandlingen av motionerna frångick riksdagen icke sin tidigare ståndpunkt i frågan (se L²U 1963: 11, 1964: 5 och 1965: 3).

1961 års sjukförsäkringsutredning har under år 1966 framlagt ett betänkande med titeln *Läkemedelsförmåner* (SOU 1966: 28). Proposition i ärendet torde komma att föreläggas innevarande års riksdag.

De vid 1966 års riksdag beslutade ändringarna i fråga om sjukförsäkringen innebar främst borttagande av karensdagar, höjning av sjukpenningbeloppen och utbyggnad av sjukpenningsskalan. På grundval av beräkningar, som redovisades i en inom socialdepartementet utarbetad promemoria om förbättrad sjukpenningförsäkring, beräknade departementschefen att reformen skulle medföra ökade utgifter för försäkringskassorna på cirka 772 milj. kronor för helt år. Vidare beräknades förvaltningskostnaderna öka med belopp av storleksordningen ett par procent av reformkostnaden.

Departementschefen anförde i propositionen (1966: 113) — efter en redogörelse för nu återgivna kostnadsberäkningar — följande.

Såsom framhålls i promemorian skulle en kostnadsökning av angiven storlek med nuvarande finansieringsregler resultera i väsentligt höjda avgifter för de försäkrade själva och en kraftig ökning av statsbidraget. Däremot skulle arbetsgivarnas avgifter till sjukförsäkringen inte påverkas, eftersom de inte beräknas på grundval av försäkringens utgifter utan på grundval av utgivna lönebelopp. I promemorian föreslås att kostnadsökningen i allt väsentligt tas ut i form av ökade arbetsgivaravgifter. Löntagarnas avgifter och statsbidraget skall däremot i princip inte påverkas av reformen. Enligt förslaget skall dock löntagarnas avgifter stiga i de fall då den försäkrade flyttar upp i en högre sjukpenningklass som en följd av att sjukpenningsskalan byggs ut.

I några remissyttranden från dem som representerar arbetsgivar sidan har riktats kritik mot att en väsentlig del av de kostnadsökningar, som reformen medför, läggs på arbetsgivarna. Å andra sidan har TCO och SACO uttalat att en ännu större andel av löntagarnas sjukförsäkring bort finansieras med arbetsgivaravgifter. Eftersom tyngdpunkten i reformen ligger på löntagarnas sjukpenning, anser jag det naturligt att huvudparten av kostnadsökningen tas ut i form av arbetsgivaravgifter såsom föreslagits i promemorian. I detta sammanhang vill jag endast erinra om att frågor om socialförsäkringens finansiering utreds av utredningen angående indirekta skatter och socialförsäkringsavgifter.

För att statsbidraget skall bli i stort sett oförändrat i kronor räknat, trots att utgifterna för sjukförsäkringen stiger, behöver bidragsprocenten sänkas från 50 till 40. Jag förordar denna lösning.

Sänkningen av statsbidragets andel i kostnaderna skulle i och för sig leda till en höjning av de försäkrades avgifter för grundsjukpenning och sjukvårdsersättning. Denna effekt skärps i fråga om avgiften för grundsjukpenning genom att kostnaderna för denna förmån stiger. Ett sätt att motverka en sådan ökning av de försäkrades avgifter är att låta arbetsgivaravgiften i större utsträckning användas för finansieringen av utgifterna för sjukvårdsersättning. Någon principiell för-

ändring innebär inte detta, eftersom redan nu en del av arbetsgivaravgiften används till bestridande av utgifterna för sjukvårdsersättning. Den ökade insatsen av arbetsgivaravgifter till utgifterna för sjukvårdsersättning bör vara så stor, att avgiftshöjningen för grundsjukpenning i huvudsak motvägs av en sänkning av avgiften för sjukvårdsersättning.

Departementschefen fann härfter på angivna grunder att procentsatsen för arbetsgivaravgiften borde höjas från 1,5 till 2,6. Av dessa 2,6 % borde 0,7 % användas för bestridande av utgifterna för sjukvårdsersättning och 1,9 % för bestridande av utgifterna för löntagarnas tilläggssjukpenning. Departementschefen anförde vidare följande.

I överensstämmelse med vad nu anförts om ändrade grunder för statsbidraget och arbetsgivaravgiften kommer kostnaderna för sjukförsäkringen att fördela sig på sätt framgår av följande sammanställning. Beräkningarna grundar sig på försäkringsbeståndet i december 1964 och, i fråga om sjukvårdsersättningen, på försäkringskassornas utgifter för sjukvård och läkemedel för år 1964.

Sammanställning av de beräknade kostnaderna för reformen och dess finansiering

Ökningar och minskningar i kostnaderna inom parentes

Förmån	Kostnader i milj. kr.	Finansiering		
		Försäkrade	Arbets- givarna	Staten
1. Grundsjukpenning, barn- tillägg och moderskapspen- ning	692 (+ 223)	415 (+ 180)	— (—)	277 (+ 43)
2. Tilläggssjukpenning för löntagare	1 276 (+ 510)	319 (+ 13)	957 (+ 497)	— (—)
3. Tilläggssjukpenning för företagare	93 (+ 39)	93 (+ 39)	— (—)	— (—)
4. Sjukvårdsersättning	560 (± 0)	79 (—135)	350 (+ 166)	131 (— 31)
Reformen totalt	2 621 (+ 772)	906 (+ 97)	1 307 (+ 663)	408 (+ 12)

För löntagare i de vanligaste inkomstlägena beräknades den sjukförsäkringsavgift, som de själva betalar via skattsedeln, öka med 20—25 kr. för ogift och med 40—50 kr. för gift man, vars hustru inte har inkomst. I de fall då en löntagare får höjd sjukpenning också på grund av att sjukpenningsskalan byggs ut med nya klasser beräknades ökningen bli större.

För dem som är sjukpenningförsäkrade för annan förvärvsinkomst än anställningsinkomst beräknades sjukförsäkringsavgiften stiga avsevärt mera. För tilläggssjukpenning som svarar mot annan inkomst än anställningsinkomst skulle det alltjämt vara möjligt för den försäkrade att välja karenstid — enligt förslaget 3 dagar, 33 dagar eller 93 dagar — och på så sätt få lägre avgift.

Riksdagen godtog det genom propositionen framlagda förslaget, dock att moderskapspenningen bestämdes till högre belopp än vad som föreslagits (se L²U 1966: 47).

Fondernas storlek

Lagen om allmän försäkring innehåller icke några närmare regler om vad som avses med "erforderlig fondbildning", till vilket enligt vad ovan sagts hänsyn skall tagas vid bestämmande av de delposter, som ingår i sjukförsäkringsavgiften.

Under förarbetena till 1946 års sjukförsäkringsreform behandlade socialvårdskommittén frågan om fondbildning relativt utförligt. Socialvårdskommittén föreslog, att fondbildningen skulle vara av "erforderlig" storlek. Kommittén anförde vissa synpunkter, som den funnit värda beaktande i sammanhanget (se SOU 1944: 15 s. 230 och SOU 1944: 16 s. 76). Kommittén anförde, att den därmed icke velat binda utvecklingen i något avseende; det borde ankomma på tillsynsmyndigheten att i varje särskilt fall pröva vad som kunde antagas utgöra erforderlig fondbildning.

Innan sjukförsäkringsreformen ännu trätt i kraft skedde väsentliga ändringar i 1946 års lag i ämnet efter förslag av socialförsäkringsutredningen (SOU 1952: 39). Utredningen anförde beträffande "Avgifter och fondbildning" bl. a. följande (s. 234).

Inom en obligatorisk sjukförsäkring är det ej nödvändigt eller ens lämpligt att avgifterna beräknas enligt försäkringstekniska metoder eller att fondbildning sker enligt premiereservsystem. I stället bör man tänka sig ett system, där avgifterna bestämmas i huvudsak med hänsyn till det löpande behovet på sådant sätt att en viss begränsad fondbildning (riskfond) uppkommer till skydd mot fluktuationer och avgiftsändringar med alltför täta mellanrum. För den frivilliga sjukpenningförsäkringen torde man kunna sikta mot ett modifierat premiereservsystem liknande det som för närvarande tillämpas inom de erkända centralsjukvårdskassorna och en fondbildning, som för dessa kassor hittills ansetts normal — motsvarande ungefär 1,5 gånger den totala avgiftssumman för ett år. Inom den obligatoriska sjukförsäkringen torde man kunna åtnöja sig med en fondbildning motsvarande ungefär ett års avgiftsin-täkter. Med hänsyn till att avgifterna för såväl den obligatoriska försäkringen som den frivilliga sjukpenningförsäkringen skall bestämmas av tillsynsmyndigheten, anser utredningen inte erforderligt, att närmare regler i detta hänseende anges än som framgår av lagförslaget.

Frågan om sjukförsäkringsfondernas storlek synes icke ha varit föremål för närmare prövning vid genomförandet av socialförsäkringsutredningens förslag (prop. 1953: 178, L²U 1953: 35) och ej heller vid tillkomsten av lagen om allmän försäkring (prop. 1962: 90, L²U 1962: 27).

Utskottet

Den obligatoriska sjukförsäkringen finansieras genom ett system av sjukförsäkringsavgifter från de försäkrade, arbetsgivaravgifter och statsbidrag. Arbetsgivaravgifterna uppgår för närvarande till 2,6 % av de anställdas löner upp till 7,5 gånger basbeloppet. Statsbidrag utgår med 40 % av försäkringskassornas utgifter för sjukvårdsersättning, grundsjukpenning, barntillägg och moderskapspenning. De försäkrades avgifter fastställs av riks-försäkringsverket. De skall vara så avvägda att de i förening med kassornas övriga tillgängliga medel förslår till bestridande av försäkringskassans

utgifter för ifrågavarande del av försäkringen samt till förvaltningskostnader och erforderlig fondering.

En försäkringskassas överskott på sjukförsäkringen skall avsättas till en särskild fond. Denna får tagas i anspråk endast om den del av kassans inkomster, som belöper på sjukförsäkringen, inte är tillräcklig för att täcka löpande utgifter. Försäkringskassornas fonder uppgick vid slutet av år 1965 till 611,9 milj. kr. Sagda år uppgick summan av sjukförsäkringsavgifterna till 1 003,2 milj. kr. Kassorna visade under åren 1960—1964 överskott varierande mellan 15,9 och 53,6 milj. kr. År 1965 uppstod ett mindre underskott, 3,5 milj. kr.

Motionärerna anför, att sjukförsäkringsfonderna vuxit med i genomsnitt nära 40 milj. kr. om året under åren 1960—1965. Enligt motionärernas mening synes fonderna nu vara tillräckligt stora och skäl saknas för att låta dessa växa i samma takt som hitintills. Mot bakgrunden härav yrkar motionärerna, att lagen om allmän försäkring skall ändras så, att statsbidraget till sjukförsäkringen minskas från 40 % till 37 % av försäkringskassornas utgifter för ifrågavarande delar av försäkringen. Ett bifall till motionsförslaget skulle enligt motionärerna medföra en besparing på 35 milj. kr. för statsverket utan att sjukförsäkringsavgifterna behövde höjas.

En sänkning av statsbidraget till sjukförsäkringen skulle med i övrigt oförändrade finansieringsregler innebära att de försäkrade belastades med motsvarande höjning av sjukförsäkringsavgifterna. Detta kan inte godtagas och motionärerna har ej heller avsett att deras förslag skulle leda till detta resultat. Utskottet är emellertid ej heller berett att medverka till en sådan begränsning av den fortsatta fondbildningen, som föreslagits av motionärerna. Den i förhållande till sjukförsäkringens omslutning måttliga ökning av fonderna, som skett under ett antal år, har nämligen enligt utskottets mening varit högst motiverad och fonderna har inte nått en sådan storlek att på grund härav nya principer för avgiftsbestämningen bör komma i fråga. I detta sammanhang bör uppmärksammas de ökade förpliktelser, som ålagts försäkringskassorna genom den under fjolåret beslutade reformen. Utskottet finner det dessutom omotiverat att nu ändra finansieringsreglerna med hänsyn till den pågående utredningen angående indirekta skatter och socialförsäkringsavgifter som väntas slutföra sitt arbete i år.

Under hänvisning till det anförda får utskottet hemställa,

att förevarande motioner, I:634 och II:804, icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 28 februari 1967

På andra lagutskottets vägnar:

AXEL STRAND

Vid detta ärendes behandling har närvarit

från f ö r s t a kammaren: herr Strand, fru Carlqvist, herr Lars Larsson, fru Hamrin-Thorell, fru Nilsson, herrar Eric Carlsson, Blomquist och Kilsmo*;

från a n d r a kammaren: herr Rimmerfors*, fru Ekendahl, herr Gustavsson i Alvesta*, fröken Sandell, herr Johansson i Södertälje, fru Svensson*, herrar Jonsson och Åkerlind.

*) Ej närvarande vid utlåtandets justering.

Reservation

av herrar *Blomquist* och *Åkerlind*, vilka ansett

a) att det avsnitt å sid. 8 i utskottets utlåtande, som börjar med orden "En sänkning av" och slutar med orden "får utskottet hemställa", bort ersättas med text av följande lydelse:

"Utskottet delar motionärernas uppfattning. Då ett genomförande av motionärernas förslag icke torde behöva medföra någon höjning av sjukförsäkringsavgifterna tillstyrker utskottet bifall till motionerna. Utskottet får sålunda hemställa",

b) att utskottet bort hemställa,

"att riksdagen, med bifall till förevarande motioner I:634 och II:804, måtte för sin del antaga följande förslag till

Lag

angående ändring av lagen om allmän försäkring den 25 maj 1962 (nr 381).

Härigenom förordnas, att 19 kap. 7 § lag om allmän försäkring erhåller följande ändrade lydelse.

7 §.

Till allmän försäkringskassa utgår för varje år statsbidrag med 37 procent av kassans utgifter för

- a) sjukvårdersättning, dock ej ersättning för sjukhusvård i riket;
- b) grundsjukpenning;
- c) barntillägg;
- d) moderskappenning.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1967."